

(Политика, 5. 10. 2012)

Поводом текста [Ђорђе Вукадиновић „Косово без спиновања”](#)

Десио се занимљив синхронизитет (2. октобра 2012), у истом броју „Политике” имали смо два различита виђења једног актуелног питања у вези са косовским проблемом. Борис Тадић је објашњавајући разлоге нових условљавања која стижу из ЕУ рекао да су странке садашње владе давале сигнале да би могле бити „флексибилније поводом питања КиМ” и да то за последицу има тестирање те најављене флексибилности, а Ђорђе Вукадиновић се у свом ауторском тексту, осврнуо на исто, написавши како је и Тадић 2007–2008, у предвечерје проглашења косовске независности „слао двосмислене поруке у вези с Косовом и подстицао нездраву политичку поларизацију и антирадикалску хистерију у друштву”. Те да је Тадић својим искреним веровањем у политику „двоструког колосека” можда највише одговоран за жалосно стање на „косовском фронту”.

Премало је квалитетне дебате на тему решења косовског чвора, иако је оно, ма колико се трудили да то сметнемо с ума, услов без кога се не могу на добар и одржив начин решити друга озбиљна национална и државна питања. То не значи да све остале проблеме не треба решавати у међувремену, треба и текако, али деструктивни потенцијал дестабилизације друштва које нерешено косовско питање има у себи је огроман и стална је латентна опасност за урушавање свега, па се не сме ни гурати под тепих, ни потцењивати. А поготово не извртати.

Уз мало труда Вукадиновић би се присетио да се у преговоре с Приштином ушло убрзо по формирању прве Коштуничине владе, а државна политика коју су дефинисали управо копредседници преговарачког тима (Тадић и Коштуница) била је проналажење компромисног решења којим ће бити задовољени интереси и Срба и Албанаца и које ће бити у складу с Резолуцијом 1244 СБ УН, и, наравно, са Уставом Републике Србије.

Када су се доцније десили избори и владе промениле, Тадић је опстојавао на тражењу

Пише: Небојша Крстић
петак, 05 октобар 2012 07:06

компромиса у условима све јачих притисака, управо смањујући друштвену поларизацију и смирујући страсти, не одустајући од кључног интереса земље, од европских интеграција. За то време Коштуница је регредирао. Он се са позиције тражења компромисног решења вратио на много тврђу, а наводно интелектуално принципијелнију политику која неким много лепо звучи, само што нема никакав користан ефекат и у функционалном смислу потпуно је контрапродуктивна. Неко би могао да пита Коштуницу зашто је уопште ишао на преговоре с Приштином. Зашто је онолико времена провео с Тачијем за истим столом? Зашто му није, уместо да се малтретира, једноставно послао поруку: „Косово је Србија. Тачка”.

Није лоше подсетити се и да је током постојања тог преговарачког тима улаган приличан напор да се Тадић прогласи издајником. Само је „Политика” имала бар једну страну дневно посвећену „анализама” којима се објашњавало колико су Тадић и његово окружење слаба карика у борби за Косово и како је само питање тренутка када ће попустити и побећи с бојног поља. Не знам да ли баш Ђорђа Вукадиновића треба на то да подсећам.

Мана читавог тог преговарачког процеса била је што је Србија све време говорила шта неће, а никако шта хоће. Када је напokon изнедрен наш предлог хонгконшког, односно модела Оландских острва, било је прекасно.

Данас имамо ситуацију да после неприхватљиво дуге и загонетне ћутње на тему Косова, нова власт излази са списком онога што Србија неће, не помињући шта хоће, шта јој је циљ, чему тежи и какав резултат прижељкује. Полако се дефинише популистички приступ – уколико нас условљавају Косовом, ми ћемо одустати од ЕУ. За сада је одустајање од ЕУ још увек завијено у еуфемизме. Државна стратегија све више делује као да је преузета из песме Звонка Богдана, у којој коњи „јуре, а никуд не журе”.

Није, дакле, Борис Тадић искрено веровао у причу о двоструком колосеку, али јесте успео да је искористи за Србију, све док је сама ЕУ тврдила да одвојени колосеци постоје. Захваљујући томе Србија је успела да направи велике кораке ка Европи, међу њима и највећи – добијање статуса кандидата, а да при том не одустане ни од једног зацртаног принципа. Оно у шта је Тадић заиста искрено веровао, моја маленкост је сведок, јесте да замрзнути конфликт није добар, да се мора пронаћи креативно решење које ће дугорочностабилизovati регион и довести до историјског компромиса и помирења двају народа. Зато је понудио свој план у четири тачке.

Највећа је обмана да ћемо одустајањем од ЕУ сачувати Косово

Пише: Небојша Крстић
петак, 05 октобар 2012 07:06

Колико видим, никаквог другог плана нема ни на видику. Поновне приче о „онима који нам ударају у темеље државе”, делују као дежа ви, опет се сеје конфузија, распирују старе и деструктивне страсти, а могућност решења, иоле повољног по нас, постаје још мања. Повратак тезе да ћемо одустајањем од европских интеграција сачувати Косово, или било шта друго, највећа је обмана која, међу многим другим, данас циркулише јавним животом.